

Alice en Gabriel hebben geen enkele herinnering aan de vorige avond...
toch zullen ze hem nooit vergeten.

GUILLAUME
MUSSO

**CENTRAL
PARK**

THRILLER

Over het boek

De Parijse rechercheur Alice Schafer en de Amerikaanse Gabriel Keyne worden wakker op een bankje in Central Park, aan elkaar geketend met handboeien. De twee kennen elkaar niet en weten niet hoe ze hier terechtgekomen zijn. Het laatste wat Alice zich herinnert is dat ze de avond ervoor met haar vriendinnen uit ging in Parijs en het laatste wat Gabriel nog weet is dat hij pianospeelde in een club in Dublin. Nu heeft Alice een vreemd wapen in de binnenzak van haar jas en bloed op haar shirt. Onmogelijk? En toch...

‘Onvoorspelbaar en aangrijpend: deze psychologische thriller beneemt je de adem tot aan de spectaculaire ontknoping.’ – *Metro*

‘*Central Park* heeft alles in zich om een bestseller te worden. 400 bloedspannende pagina’s!’ – RTL (radio)

Over de auteur

Guillaume Musso is een van de bestverkopende auteurs van Frankrijk. Hij komt regelmatig in de Verenigde Staten, waar veel van zijn boeken zich (deels) afspelen. Zijn werk wordt in 36 landen uitgegeven en er zijn al meer dan 18 miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht.

Van dezelfde auteur

Bericht uit Parijs
Vlucht uit New York

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Guillaume Musso

Central Park

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Central Park

Copyright © XO Éditions, 2014. All rights reserved.

Vertaling

Maarten Meeuwes

Omslagbeeld

© Plainpicture

© Arcangel Images (vrouw)

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0592 6

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

*Wat je ontgaat, is belangrijker
dan wat je bezit.*
Somerset Maugham

Deel 1: De geketenden

1

Alice

Ik geloof dat in iedere man een andere man schuilt.

Een onbekende, een samenzweerder, een sluwe vos.

Stephen King

Eerst de scherpe, prikkelende wind die langs een gezicht strijkt.

Het zachte ruisen van bladeren. Het vage kabbelen van een riviertje. Het discrete gekwetter van vogels. De eerste zonnestralen die je door het gordijn van nog gesloten oogleden ontwaart.

Dan het kraken van de takken. De geur van vochtige aarde. Rottende bladeren. De krachtige, houtachtige geuren van grijs korstmos.

Even verderop een onzeker gezoem, dromerig en dissonant.

Alice Schäfer opende moeizaam haar ogen. Het licht van de ontwakende dag verblindde haar, de ochtenddauw maakte haar kleren vochtig. Ze rilde, badend in ijskoud zweet. Ze had een droge keel en een kurkdroge mond. Haar gewrichten waren gevoelloos, haar ledematen verstijfd, haar geest leeg.

Toen ze overeind kwam, ontdekte Alice dat ze op een eenvoudige bank van kaal hout lag. Verbaasd merkte ze dat het lichaam van een man, groot en massief, in elkaar gerold tegen haar zij lag en zwaar op haar drukte.

Alice slaakte een kreet en haar hartslag schoot meteen om-

hoog. Ze probeerde zich los te maken, viel op de grond en kwam in een snelle beweging overeind. Toen merkte ze dat haar rechterhand met boeien vastzat aan de linkerpols van de onbekende man. Ze deinsde achteruit, maar de man bleef bewegingloos liggen.

Verdomme!

Haar hart bonkte in haar keel. Ze wierp een blik op haar horloge. Er zaten krassen op het glas van haar oude Patek, maar het horloge werkte nog steeds en het gaf aan dat het dinsdag 8 oktober was, 8.00 uur.

Mijn hemel, waar ben ik? vroeg ze zich af, terwijl ze met haar mouw het zweet van haar gezicht veegde.

Ze keek rond om de omgeving in zich op te nemen. Ze bevond zich midden in een bos in fonkelende herfstkleuren, met een dicht, frisgroen onderhout en een gevarieerde vegetatie. Een stille, ongerepte open plek, omgeven door eiken, dicht struikgewas en lage rotsen. Niemand te zien en gezien haar situatie was dat maar goed ook.

Alice keek omhoog. Het licht was mooi, zacht, bijna onwerkelijk. Vlokken dwarrelden door het gebladerte van een reusachtige, felgekleurde iep waarvan de wortels door een tapijt van vochtige bladeren staken.

Het bos van Rambouillet? Fontainebleau? Het bos van Vincennes? gokte ze in gedachten.

De sereniteit van de omgeving stond in schril contrast met de vreemde gewaarwording van het wakker worden naast een volkomen onbekende.

Voorzichtig boog ze naar voren om zijn gezicht beter te kunnen bekijken. Hij was een man van tussen de vijfendertig en veertig jaar oud, met verward, kastanjebruin haar en een beginnend baardje.

Een lijk?

Ze knielde naast hem neer en drukte drie vingers tegen de zijkant van zijn hals, rechts van zijn adamsappel. De hartslag

die ze voelde toen ze op de halsslagader drukte, stelde haar gerust. De man was bewusteloos, niet dood. Ze nam de tijd om hem beter te bekijken. Kende ze hem? Een crimineel die ze achter de tralies had gezet? Een jeugdvriend die ze niet herkende? Nee, zijn gezicht zei haar helemaal niets.

Alice duwde enkele blonde haarplukken die voor haar ogen hingen uit haar gezicht en bekeek de metalen handboeien waarmee ze aan de man vastzat. Het was een dubbel beveiligd standaardmodel dat door een groot aantal politie- en privé-veiligheidsdiensten werd gebruikt. Het was zelfs heel goed mogelijk dat het haar eigen handboeien waren. Alice zocht in haar broekzak, in de hoop daar de sleutel te vinden.

Ze vond hem niet. Maar ze voelde wel een wapen in de binnenzak van haar leren jack. Omdat ze dacht dat het haar dienstwapen was, klemde ze opgelucht haar hand om de kolf. Maar het was niet de Sig Sauer die door de agenten van de afdeling Zwarte Misdriften werd gebruikt. Het was een polymeer Glock 22 die ze niet kende. Ze probeerde het magazijn te controleren, maar dat was lastig met een geboeide hand. Toch lukte het haar na enig gekronkel, waarbij ze oplette dat ze de onbekende man niet wakker maakte. Er ontbrak een kogel in het magazijn. Toen ze het pistool bekeek, zag ze dat er opgedroogd bloed op de kolf zat. Ze trok haar jack verder open en zag dat er ook vlekken gestold bloed op haar blouse zaten.

Verdomme, wat heb ik gedaan?

Alice veegde met haar vrije hand over haar ogen. Er kwam nu een felle hoofdpijn opzetten van achter haar slapen, alsof een onzichtbare tang haar hoofd samenknep. Ze haalde diep adem om de angst te verdrijven en probeerde haar herinneringen op een rij te zetten.

De vorige avond was ze met drie vriendinnen gaan stappen op de Champs-Élysées. Ze had veel gedronken en het ene glas na het andere achterovergeslagen in de cocktailbars: de

Moonlight, de Treizième Étage, de Londonderry... Rond middernacht waren ze ieder huns weegs gegaan. Ze was in haar eentje teruggedaan naar haar auto, die in de ondergrondse parkeergarage op de Avenue Franklin-Roosevelt stond, en toen...

Een zwart gat. Het leek alsof er een katoenen deken op haar neerdaalde. Haar gedachten maalden door de leegte. Haar geheugen leek verlamd, bevroren, en werd door die laatste beelden geblokkeerd.

Vooruit, doe je best, verdomme! Wat is er daarna gebeurd?

Vaag herinnerde ze zich dat ze bij de automaat had betaald en toen de trap af was gegaan naar de derde kelderverdieping. Ze had te veel gedronken, dat was wel zeker. Wankelend was ze naar haar kleine Audi gelopen, had het portier geopend, was achter het stuur gekropen en...

Niets meer.

Hoe ze zich ook concentreerde, een grote bakstenen muur belemmerde haar de toegang tot haar herinneringen.

Ze slikte en meteen groeide de paniek in haar. Dit bos, het bloed op haar blouse, het wapen dat niet van haar was... Dit was niet zomaar een kater na een avond feesten. Als ze niet meer wist hoe ze hier was gekomen, moest ze gedrogeerd zijn geweest. Misschien had iemand GHB in haar glas gedaan. Dat was heel goed mogelijk: als politieagent had ze de afgelopen jaren meer dan eens zaken meegemaakt waarbij de rapedrug een rol had gespeeld. Die gedachte stopte ze voorlopig weg. Ze begon haar zakken te legen: haar portefeuille en haar politiepas waren verdwenen. Ze had geen identiteitspapieren meer, geen geld en ook geen mobieltje.

Naast angst maakte ook wanhoop zich van haar meester.

Een tak kraakte, wat een zwerm mussen deed opvliegen. Enkele roodbruine bladeren dwarrelden door de lucht en streken langs Alice' gezicht. Met haar linkerhand trok ze de ritsluiting van haar jack omhoog, terwijl ze de bovenkant

daarvan met haar kin vastdrukte. Toen zag ze dat er in de holte van haar hand met lichtgekleurde balpen een reeks cijfers stond geschreven, als het spiekbriefje van een schoolmeisje:

2125558900

Wat betekenden die cijfers? Had ze die zelf opgeschreven? Misschien, maar ik weet het niet zeker, dacht ze toen ze de cijfers beter bekeek.

Even sloot ze ontredderd haar ogen; geschrokken én ontredderd.

Ze weigerde zich eraan over te geven. Het was duidelijk dat er vannacht iets ernstigs was gebeurd. Ze kon zich er niets van herinneren, maar de man aan wie ze was vastgeketend, zou haar geheugen snel opruimen. Dat hoopte ze tenminste.

Vriend of vijand?

Omdat ze dat niet wist, plaatste ze het magazijn in de Glock en laadde ze het automatische wapen door. Met haar vrije hand richtte ze de loop op de man en schudde hem ruw wakker.

‘Hé, wakker worden!’

Het kostte de man moeite.

‘Vooruit, kom eens in beweging!’ riep ze terwijl ze hem aan zijn schouder heen en weer schudde.

Hij knipperde met zijn ogen en onderdrukte een geeuw, voordat hij moeizaam overeind kwam. Toen hij zijn ogen opende, zag ze dat hij hevig schrok bij de aanblik van de loop van het wapen, op enkele centimeters van zijn slaap.

Met wijd opengesperde ogen keek hij Alice aan en draaide toen zijn hoofd rond. Stomverbaasd nam hij het bos om hen heen in zich op.

Na enkele seconden slikte hij, opende zijn mond en vroeg in het Engels: ‘Wie ben jij in godsnaam? Wat doen we hier?’

2

Gabriel

*Ieder van ons draagt in zich
een verontrustende vreemde.*

De gebroeders Grimm

De onbekende man had met een sterk Amerikaans accent gesproken en hij slikte de ‘r’ bijna helemaal in.

‘Waar zijn we in vredesnaam?’ vroeg hij nog eens met gefronst voorhoofd.

Alice klemde haar hand om de kolf van het pistool. ‘Ik geloof dat jij me dat mag vertellen,’ antwoordde ze in het Engels, terwijl ze de loop van de Glock nog dichterbij zijn slaap bracht.

‘Hé, rustig aan, ja?’ zei hij, en hij hief zijn handen in de lucht. ‘En laat je wapen zakken. Die dingen zijn gevaarlijk...’

Nog half versuft wees hij met zijn kin naar zijn geboeide hand. ‘Waarom heb je die dingen omgedaan? Wat heb ik nu weer uitgespookt? Gevochten? Openbare dronkenschap?’

‘Ik heb die boeien niet omgedaan,’ antwoordde ze.

Alice bekeek hem nog eens goed: hij droeg een donkere spijkerbroek, sneakers, een blauw, gekreukt overhemd en een getailleerd jasje. Zijn vriendelijke, licht gekleurde ogen waren tot spleetjes geknepen en stonden hol van vermoeidheid.

‘Warm is het niet,’ klaagde hij, terwijl hij zijn hoofd tussen zijn schouders omlaagtrok.

Hij zocht op zijn arm naar zijn horloge, maar dat was er niet. ‘Verdomme... Hoe laat is het?’

‘Acht uur ’s ochtends.’

Zo goed en zo kwaad als het ging, trok hij zijn zakken binnenstebuiten en riep toen uit: ‘Je hebt me beroofd! Mijn geld, mijn portemonnee, mijn telefoon...’

‘Ik heb niets gestolen,’ verzekerde Alice hem. ‘Ik ben ook kaalgeplukt.’

‘En ik heb een flinke buil,’ zei hij, terwijl hij met zijn vrije hand over de achterkant van zijn hoofd veegde. ‘Dat heb jij natuurlijk ook niet gedaan?’ vroeg hij op klagende toon, zonder echt antwoord te verwachten.

Hij bekeek haar voorzichtig: ze was gekleed in een strakke spijkerbroek en een leren jack, waaronder een met bloed bevlekte blouse te zien was. Alice was een grote blonde vrouw van ongeveer dertig jaar oud, met haar haar in een knot, die er nu los bijhing. Haar gezicht was hard, maar harmonieus, met hoge jukbeenderen, een slanke neus en een bleke huid. En in haar ogen, waarin de bladeren in koperkleurige herfsttooi glinsterden, fonkelde een felle blik.

Een felle pijn rukte hem uit zijn overpeinzingen: er brandde iets in zijn onderarm.

‘Wat is er nou weer?’ verzuchtte ze.

‘Ik heb pijn,’ kreunde hij. ‘Alsof ik gewond ben...’

Vanwege de handboeien kon Gabriel zijn jasje niet uittrekken of de mouwen van zijn overhemd opstropen, maar na enig gekronkel zag hij een soort verband om zijn arm zitten. Een vers aangelegd verband waaruit een dun straaltje bloed naar zijn pols liep. ‘Goed, nou is het uit met die onzin!’ riep hij kwaad. ‘Waar zijn we? In Wicklow?’

De jonge vrouw schudde haar hoofd. ‘Wicklow? Waar is dat?’

‘Een bos in het zuiden,’ antwoordde hij zuchtend.

‘In het zuiden van wat?’ vroeg ze.

‘Hou je me nu voor de gek? Ten zuiden van Dublin.’

Ze keek hem met wijd opengesperde ogen aan. ‘Denk je echt dat we in Ierland zijn?’

Hij zuchtte. ‘En waar zouden we anders kunnen zijn?’

‘Nou, in Frankrijk, neem ik aan. Vlak bij Parijs. Ik denk het bos van Rambouillet, of...’

‘Hou op met die onzin,’ beet hij haar toe. ‘En wie ben je nou eigenlijk?’

‘Een meisje met een pistool. Dus ik ben degene die hier de vragen stelt.’

Hij keek haar uitdagend aan, maar hij begreep dat hij de situatie niet in de hand had. Hij zweeg.

‘Ik heet Alice Schäfer, ik ben hoofdinspecteur bij de criminële recherche van de politie in Parijs. Ik ben met mijn vriendinnen een avondje wezen stappen op de Champs-Élysées. Ik weet niet waar of hoe we hier terechtgekomen zijn... met boeien aan elkaar vastgeketend. En ik heb geen idee wie jij bent. Jouw beurt.’

Na een korte aarzeling besloot de onbekende man zijn identiteit prijs te geven. ‘Ik ben Amerikaans. Ik heet Gabriel Keyne en ik ben jazzpianist. Normaal woon ik in Los Angeles, maar ik ben vaak onderweg voor optredens.’

‘Wat is het laatste wat je je herinnert?’ vroeg ze.

Gabriel fronste zijn voorhoofd en sloot zijn ogen om zich beter te kunnen concentreren. ‘Eh... gisteravond heb ik met mijn bassist en saxofonist in de Brown Sugar gespeeld, een jazzclub in de wijk Temple Bar in Dublin.’

In Dublin... Die vent is niet goed wijs!

‘Na het optreden ben ik aan de bar gaan zitten en misschien heb ik wat te veel cuba libres gedronken,’ vervolgde Gabriel, terwijl hij zijn ogen opende.

‘En toen?’

‘Toen...’

Zijn gezicht betrok en hij beet op zijn lip. Het kostte hem

duidelijk net zoveel moeite om zich het einde van de avond te herinneren als haar. ‘Echt, ik weet het niet meer. Ik geloof dat ik onenigheid heb gekregen met iemand die niet van mijn muziek hield en toen heb ik geprobeerd een paar meiden te versieren, maar ik was te ver heen om iets voor elkaar te krijgen.’

‘Klasse, echt heel elegant.’

Hij zette het bezwaar met een beweging van zijn hand van zich af en stond op van de bank, waardoor Alice verplicht was hetzelfde te doen. Maar met een ruk van haar onderarm dwong ze hem weer te gaan zitten.

‘Ik ben rond middernacht uit de club vertrokken,’ vervolgde hij. ‘Ik kon nauwelijks meer staan. Op Aston Quay heb ik een taxi gezocht. Na enkele minuten stopte er een auto en...’

‘En toen?’

‘Dat weet ik niet meer,’ moest hij toegeven. ‘Ik zal het adres van mijn hotel wel hebben opgegeven en ben op de achterbank in slaap gevallen.’

‘En daarna?’

‘Niets, dat zeg ik toch!’

Alice liet haar wapen zakken en zweeg enkele seconden om het slechte nieuws tot zich door te laten dringen. Hij was kennelijk niet de juiste persoon om haar te helpen deze situatie op te lossen. Integendeel.

‘Begrijp je wel dat alles wat je hebt verteld volstreekte onzin is?’ herhaalde ze zuchtend.

‘En waarom dan wel?’

‘Omdat we in Frankrijk zijn, kom nou!’

Gabriel bekeek het bos dat zich om hen heen uitstreekte: de dichte, wilde begroeiing, de met klimop bedekte rotsen, het gouden bladerdak in herfstkleuren. Hij liet zijn blikken omhooggaan langs de stam van een reusachtige iep en betrapt twee eekhoorns die elkaar achtervolgden, in volle vaart van tak tot tak springend, achter een merel aan. ‘Ik durf te wed-

den dat we niet in Frankrijk zijn,' zei hij, terwijl hij op zijn hoofd krabde.

'Daar kunnen we maar op een manier achter komen,' zei Alice geërgerd. Ze borg haar wapen op en gebaarde de man op te staan.

Ze verlieten de open plek en drongen het bos in, dat bestond uit groepen dicht op elkaar staande bomen en groene heesters. Aan elkaar vastgeketend staken ze het golvende onderhout door en volgden ze een pad omhoog. Toen daalden ze een helling af en moesten ze zich staande houden op de rotsen. Pas na ruim tien minuten lukte het hun het beboste labyrint te verlaten en staken ze enkele smalle beekjes over, tot ze uitkwamen op een wirwar van kronkelige paden. Uiteindelijk kwamen ze bij een smal, geasfalteerd pad tussen rijen bomen door die een groen dak boven hun hoofd vormden. Hoe verder ze over het asfaltpad liepen, hoe duidelijker de geluiden van de beschaving werden.

Een bekend gebrom: de achtergrondgeluiden van een stad.

In een opwelling trok Alice Gabriel mee naar een zonnige opening in het bladerdak. Ze bleven in het licht en volgden een pad naar iets wat een grasveld bij een vijver leek te zijn.

En toen zagen ze het.

Een gebogen, smeedijzeren brug die sierlijk over een van de zijarmen van een meertje liep.

Een lange crèmekleurige brug, versierd met arabesken en subtiele bloemmotieven.

Het was een aanblik die ze kende uit films.

Bow Bridge.

Ze waren niet in Parijs. Noch in Dublin.

Ze waren in New York. In Central Park.

3

Central Park West

*Wij zoeken de waarheid
en vinden slechts onzekerheid.*

Blaise Pascal

‘Mijn god,’ fluisterde Gabriel, en de verbazing tekende zich af op Alice’ gezicht.

Hoe moeilijk het ook was de werkelijkheid te aanvaarden, er leek geen twijfel meer mogelijk. Ze waren in het hart van de ‘Ramble’ wakker geworden, een van de meest woeste delen van Central Park, een woud van vijftien hectare dat zich aan de noordkant van het meer uitstrekte.

Met bonkend hart liepen ze naar de oever en bleven staan bij een druk pad, dat zo typerend was voor het park vroeg in de ochtend. De bezetenheid van de joggers, samen met die van de wielrenners, de tai-chibeoefenaars en de gewone wandelaars die hun hond uitlieten. De luide omgeving, die zo karakteristiek was voor de stad, leek nu plotseling in hun oren tot uitbarsting te komen: het geronk van het verkeer, de claxons, de sirenes van de brandweerwagens en de politie.

‘Dit is waanzin,’ mompelde Alice.

Volkomen in de war probeerde de jonge vrouw na te denken. Ze gaf grif toe dat zowel Gabriel als zij de vorige avond te veel hadden gepimpeld, zelfs zoveel dat ze niet meer wisten hoe de avond was verlopen. Maar het was ondenkbaar dat ie-

mand hen tegen hun wil in een vliegtuig had kunnen zetten. Ze was vaak in New York geweest met Seymour, haar collega en beste vriend. Ze wist dat een vlucht van Parijs naar New York ruim acht uur duurde, maar door het tijdsverschil verloor je slechts twee uur. Wanneer ze samen gingen, reserveerde Seymour meestal plekken op de vlucht van 8.30 uur op vliegveld Charles-de-Gaulle, die om 10.30 uur in New York aankwam. Ze wist ook dat de laatste intercontinentale vlucht even voor acht uur 's avonds vertrok. Dus de vorige avond om acht uur was ze nog in Parijs geweest. Gabriel en zij moesten dus met een privévlucht hierheen zijn gebracht. Als ze daarvan uitging en ze om twee uur 's nachts in Parijs in een vliegtuig was gezet, zou ze om vier uur 's morgens, lokale tijd, in New York zijn aangekomen. Vroeg genoeg om om acht uur in Central Park wakker te worden. Op papier was het niet onmogelijk. De werkelijkheid was een heel ander verhaal. Zelfs aan boord van een privéjet waren de administratieve formaliteiten om de Verenigde Staten binnen te komen erg ingewikkeld en kostten veel tijd. Ergens klopte er iets niet.

‘Oeps, sorry.’

Een jongen op rollerblades was tegen hen op gebotst. Terwijl hij zich verontschuldigde keek hij met een verbaasde en achterdochtige blik naar de handboeien.

In Alice' hoofd ging een alarm af. ‘We kunnen hier niet blijven, waar iedereen ons kan zien,’ zei ze bezorgd. ‘Binnen enkele minuten zal de politie ons oppakken.’

‘Wat stel je dan voor?’

‘Pak gauw mijn hand.’

‘Hè?’

‘Pak mijn hand, alsof we een verliefd stelletje zijn en loop met me mee de brug over,’ zei ze gehaast.

Dat deed hij en samen liepen ze Bow Bridge over. De lucht was fris en droog. Tegen een heldere hemel tekenden zich op de achtergrond de omtrekken af van de luxueuze gebouwen

aan Central Park West: de tweelingtorens van San Remo, de mystieke gevel van het Dakota en de art-decoappartementen van het Majestic.

‘We zullen ons toch bij de autoriteiten moeten melden,’ zei Gabriel, terwijl ze doorliepen.

‘Ja, hoor. Waag jij je maar in het hol van de leeuw.’

Daar bracht hij tegenin: ‘Je moet wel redelijk blijven, meisje...’

‘Als je me nog een keer zo noemt, wurg ik je met deze handboeien. Ik druk je keel dicht tot je je laatste adem hebt uitgeblazen. Doden kletsen heel wat minder onzin.’

Hij negeerde het dreigement. ‘Als je Française bent, kun je toch naar je ambassade gaan?’

‘Eerst wil ik weten wat er vannacht eigenlijk is gebeurd.’

‘Reken maar niet op mij als je op de vlucht wilt slaan. Zodra we het park uit zijn, meld ik me bij het eerste politiebureau dat ik zie om te vertellen wat er met ons is gebeurd.’

‘Ben je nou zo dom, of lijkt dat alleen zo? Voor het geval je het niet hebt gemerkt: we zijn geboeid, jongen. Onafscheidelijk met elkaar verbonden. Dus zolang we geen manier hebben gevonden om ons van onze boeien te ontdoen, doe je wat ik zeg.’

Bow Bridge vormde een verbinding tussen de wilde vegetatie van de Ramble en de keurig aangelegde tuinen aan de zuidkant van het meer. Toen ze de brug waren overgestoken, namen ze het pad dat langs het water naar de uit graniet gehouwen fontein van Cherry Hill liep.

Gabriel hield vol: ‘Waarom wil je niet met me mee naar de politie?’

‘Omdat ik weet hoe ze zijn.’

De jazzman hield vol: ‘Met welk recht sleur je me mee in jouw ellende?’

‘Hoezo, mijn ellende? Ik zit misschien tot aan mijn nek in de rottigheid, jij zit er net zo diep in.’

‘Nee, want ik heb niets misdaan.’

‘O nee? En waarom denk je dat? Je zei dat je je ook niets meer van de afgelopen nacht herinnert.’

Dat antwoord leek Gabriel in de war te brengen. ‘Je vertrouwt me dus niet?’

‘Absoluut niet. Je verhaal over die bar in Dublin slaat nergens op, Keyne.’

‘Jouw verhaal dat je bent wezen stappen op de Champs-Élysées snijdt nog veel minder hout. En jij bent degene met bloed aan je handen. Jij hebt een pistool op zak, en...’

Ze onderbrak hem. ‘Daarin heb je gelijk, ik ben degene met het pistool, dus je houdt je mond en je doet precies wat ik zeg. Begrepen?’

Met een diepe, geërgerde zucht haalde hij zijn schouders op.

Alice slikte de rest van haar woorden in, maar ze had een branderig gevoel in haar borst, als zuur dat door haar slokdarm vrat. Stress, vermoeidheid, angst.

Hoe moesten ze zich hieruit redden?

Ze probeerde haar gedachten te ordenen. In Frankrijk was het nu het begin van de middag. Wanneer de leden van haar eenheid haar die ochtend niet op kantoor zagen, zouden ze zich vast ongerust maken. Seymour zou wel hebben geprobeerd haar op haar mobiel te bellen. Hem moest ze als eerste zien te bereiken om hem opdracht te geven het onderzoek te starten. In haar hoofd begon zich een checklist te vormen: 1 – de opnames van de bewakingscamera’s in de parkeergarage Franklin-Roosevelt opvragen. 2 – alle privévluchten nagaan die na middernacht vanuit Parijs naar de Verenigde Staten waren vertrokken. 3 – uitzoeken waar haar Audi was. 4 – uitzoeken wie die Gabriel Keyne was en zijn verhaal checken.

De gedachte aan het onderzoek stelde haar enigszins op haar gemak. Al tijdenlang was de adrenaline die haar werk haar verschaft, haar belangrijkste motor. Het was als een

drug die in het verleden haar leven had verwoest, maar die nu haar enige reden was om elke ochtend uit bed te komen.

Ze ademde met volle teugen de frisse lucht van Central Park in. Opgelucht dat de politieagent in haar de overhand nam, begon ze een onderzoeksstrategie op te stellen: onder haar bevel zou Seymour het onderzoek in Frankrijk leiden, terwijl zij ter plaatse onderzoek zou doen.

Nog steeds hand in hand bereikten Alice en Gabriel de driehoekige tuin Strawberry Fields, waarover ze het park aan de westkant konden verlaten. De agent bekeek de musicus voorzichtig vanuit haar ooghoek. Ze moest hoe dan ook te weten zien te komen wie die man echt was. Had ze hem zelf de handboeien omgedaan? Als dat het geval was: waarom?

Op zijn beurt keek hij haar met een uitdagende blik aan. ‘Goed, wat ben je nu van plan?’

Ze antwoordde met een vraag: ‘Ken je iemand in deze stad?’

‘Ja, een goede vriend van me woont hier zelfs. De saxofonist Kenny Forrest. Maar helaas, hij is nu op tournee in Tokio.’

Ze formuleerde de vraag anders: ‘Dus je weet niet waar we heen zouden kunnen gaan om gereedschap te vinden waarmee we die boeien kunnen verwijderen, ons kunnen omkleeden en kunnen douchen?’

‘Nee,’ gaf hij toe. ‘En jij?’

‘Ik woon in Parijs, heb ik je al gezegd.’

‘Ik woon in Parijs, heb ik je al gezegd’ zei hij haar op aanstellerige toon na. ‘Hoor eens, ik begrijp niet waarom we niet naar de politie zouden kunnen gaan. We hebben geen geld, geen schone kleren, en niets om onze identiteit te bewijzen.’

‘Hou op met dat gejammer. Laten we eerst zorgen dat we een mobiele telefoon te pakken krijgen, ja?’

‘We hebben geen cent, zeg ik toch! Hoe wil je aan een telefoon komen?’

‘Gewoon, er een stelen.’